

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/132/2020
Identifikačné číslo spisu:	6110202024
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6110202024.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne FELYMA, spol. s r.o., so sídlom vo Zvolene, M. R. Štefánika 7845/53, IČO: 36 047 996, zastúpenej Advokátskou kanceláriou UHAĽ s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Štefana Moyzesa 9877/43, IČO: 47 236 655, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Námestie Slobody 6, IČO: 30 416 094, o zaplatenie 10.000 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 60 Cb 281/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. januára 2020 sp. zn. 43 Cob 112/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. júna 2019 č. k. 60 Cb 281/2013-354 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplatenia 10.000 € s 10%-ným úrokom z omeškania od 3. marca 2009 do zaplatenia ako náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Žalovanej ani intervenientovi na jeho strane (Mestu Banská Bystrica, so sídlom v Banskej Bystrici, Československej armády 26, IČO: 00 313 271) nepriznal náhradu trov konania. Rozsudok odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. d/, § 9 ods. 1 a 4, § 15 ods. 1 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zodpovednostný zákon“). Vecne mal za to, že pri nespornom splnení zákonných predpokladov zodpovednosti za škodu, reprezentovaných nesprávnym úradným postupom Mesta Banská Bystrica (ako stavebného úradu, majúceho vydať územné rozhodnutie v lehote 30, resp. 60 dní od začatia konania iniciovaného žalobkyňou, k čomu ale, rovnako ako k upovedomeniu žalobkyne o nemožnosti dodržania lehoty ani k požiadaniu odvolacieho orgánu o predĺženie lehoty nedošlo) a majetkovou ujmom žalobkyne v podobe zmluvnej pokuty 25.000 €, zaplatenej spoločnosti T & T staving, a.s. pre porušenie záväzku uzavrieť zmluvu o dielo (dojednaného v zmluve o uzavretí budúcej zmluvy) nešlo usúdiť na

splnenie predpokladu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, keď predovšetkým v dôsledku kasačnej záväznosti zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) v tejto veci, t. j. uznesenia z 30. októbra 2013 sp. zn. 6 M Cdo 16/2012, ktorým boli na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušené skoršie rozsudky súdu prvej inštancie aj Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len nižšie súdy“) v časti vyhovujúcej žalobe, bolo treba konštatovať, že tento predpoklad splnený nebol. Priamou a bezprostrednou príčinou vzniku škody žalobkyni bolo totiž porušenie jej zmluvnej povinnosti vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu (uzavrieť zmluvu o dielo), šlo tu o jedinú povinnosť zo zmluvy zabezpečenú zmluvnou pokutou a preto aj porušenie tejto povinnosti malo charakter výlučnej príčiny vedúcej k vzniku žalobkyňou uvádzanej ujmy. To vylučovalo ako priamu príčinu vzniku škody akúkoľvek inú skutočnosť a ani nevydanie rozhodnutia stavebného úradu v zákonom ustanovenej lehote nebolo prekážkou uzavretia budúcej zmluvy o dielo v dohodnutej lehote (pričom existencia územného rozhodnutia nebola podmienkou uzavretia zmluvy o dielo a jeho vydaním účastníci zmluvy o budúcej zmluve uzavretie budúcej zmluvy o dielo nepodmienili); argumentoval tiež súd prvej inštancie, ktorý tiež odmietol námietky žalobkyne týkajúce sa údajnej nezáväznosti vyššie označeného rozhodnutia dovolacieho súdu (napriek tvrdenej zmene judikatúry pri rozhodovaní o mimoriadnych dovolaniach) a poukázal tiež na zhodu spôsobu ním zvoleného rozhodnutia s iným jeho rozhodnutím v inom spore medzi tými istými stranami a na tom istom skutkovom základe, týkajúcom sa len inej sumy.

2. Odvolací súd rozsudkom z 29. januára 2020 sp. zn. 43 Cob 112/2019 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s poukazom na § 378 ods. 1, § 379, § 380 ods. 1, § 385 ods. 1 a § 387 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1 a 3 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „C. s. p.“), žalovanej priznal a intervenientovi na jej strane naopak nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nad rámec rekapitulácie skoršieho priebehu konania a podstatných skutkových okolností prípadu, častí rozsudku súdu prvej inštancie a podaní strán sporu a praktického prevzatia rozhodujúcich záverov súdu prvej inštancie do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že žiadna z odvolacích námietok nebola dôvodnou, keď najmä nešlo prijať pretrvávajúcu argumentáciu žalobkyne o nezáväznosti rozhodnutia dovolacieho súdu v tejto veci s poukazom na zmenu judikatúry spočívajúcu v sprísnení podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania. Prijatie spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu nespôsobilo automatickú neúčinnosť či nezáväznosť rozhodnutí vydaných v skoršom čase (akým bolo aj to žalobkyňou spochybňované z prejednávanej veci), nižšie súdy boli zrušujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (vrátane v ňom vysloveného názoru o nesplnení predpokladu príčinnej súvislosti medzi tzv. škodnou udalosťou a škodou) viazané a odchýliť by sa od neho mohli len pri zmene legislatívy majúcej za následok neudržateľnosť skôr vysloveného názoru, k ničomu takému ale nedošlo. Nižšie súdy nie sú povolané rozhodovať o prípadných nedostatkoch rozhodnutia dovolacieho súdu, keď takéto oprávnenie má len Ústavný súd Slovenskej republiky. Žalobkyňa navyše sama potvrdila, že pri rozhodovaní sa o uzavretí či neuzavretí budúcej zmluvy o dielo stála pred dilemou, ktorú po zvážení kladov i záporov jedného i druhého do úvahy prichádzajúceho rozhodnutia vyriešila neuzavretím zmluvy (spôsobom zakladajúcim jej záväzok zaplatiť zmluvnú pokutu), motivácia vedúca ju k takémuto rozhodnutiu nebola relevantná a v podnikateľskom vzťahu podnikateľ znáša prípadné riziko svojich strategických rozhodnutí.

3. Proti takémuto rozsudku podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala jednak z toho, že jej bolo znemožnené uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúceho v závislosti rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia právnych otázok riešených odvolacím súdom za cenu odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. dovolacím súdom neriešených (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p.). Tzv. zmätočnosťnú vadu podľa dovolateľky založilo potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom z dôvodu viazanosti názorom dovolacieho súdu vysloveným v rozhodnutí, ktoré podľa názoru dovolateľky nemalo byť vydané, ako aj vyslovenie odvolacím súdom bez doplnenia či zopakovania dokazovania čiastočne odlišných záverov (o nevýznamnosti motivácie pri rozhodovaní sa uzavrieť alebo neuzavrieť zmluvu a o

potrebe znášania podnikateľského rizika), ktoré sú aj prekvapivými. Zotrvala na tom, že jedinou príčinou škody bolo nekonanie stavebného úradu, pričom zmluva o budúcej zmluve počítala so všetkými zákonnými alternatívami vývinu situácie, nemohla však počítať s tými nezákonnými. Odvolací súd sa podľa názoru dovolateľky pri riešení preň rozhodnej otázky existencie príčinnej súvislosti odklonil od viacerých dovolaníí uvádzaných rozhodnutí najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Cdo 32/2007, 3 Cdo 313/2009, 6 MCdo 7/2013) za situácie, keď škoda by vznikla tak či tak (rozdielnou by mohla byť len jej výška) a otázka záväznosti rozhodnutia dovolacieho súdu, vydaného pred podstatnou zmenou judikatúry, pri ktorej uplatnení by takéto rozhodnutie nemalo byť vydané, je tiež otázkou dosiaľ najvyšším súdom neriešenou. Navrhla zrušenie rozsudku odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť, majúc za to, že toto nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, argumentácia dovolateľky je len opakovaním už nižšími súdmi odmietnutej argumentácie a spochybňovaním rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré nebolo zrušené. Nie je tu podľa nej žiadneho postupu na ujmu práva žalobkyne na spravodlivý proces ani pre rozhodnutie významnej právnej otázky, pri riešení ktorej by sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo ktorá by dovolacím súdom ešte nebola riešená. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na iných právnych či skutkových záveroch ako súd prvej inštancie a preto ani nebol povinný nariadiť pojednávanie a dopĺňať či opakovať dokazovanie. Pre prípad názoru o prípustnosti dovolania toto navrhla zamietnuť, majúc za to, že toto nie je dôvodné a rozsudok odvolacieho súdu je správny.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bol vydaný napádaný rozsudok odvolacieho súdu i jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritorneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.), uvádza nasledovné:

6. Aj za účinnosti C. s. p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 C. s. p. potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaním namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

14. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná okrem postupu súdu hodnotiteľného za nesprávny i príčinná súvislosť medzi takýmto procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prináležiacich procesných práv, popri tom tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

15. V prejednávanvej veci nešlo podľa dovolacieho súdu usúdiť na splnenie žiadnej z takýchto podmienok; keď za správny a tiež procesnému právu zodpovedajúci bolo treba považovať procesný postup odvolacieho súdu potvrdzujúceho rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodov totožných s dôvodmi súdu prvej inštancie a bez zmeny právnej kvalifikácie veci bez nariadenia pojednávania. Na totožnosti dôvodov z rozsudkov oboch nižších súdov nič nemenili ani úvahy označené dovolateľkou za prekvapivé (o motivácii a potrebe znášania podnikateľského rizika), ktoré nemali povahu nových skutkových či právnych a pre rozhodnutie podstatných záverov, ale plnili len istú vysvetľujúcu funkciu (bez spôsobilosti takýchto úvah zmeniť spôsob nazerania na posudzovaný problém a ovplyvniť spôsob jeho riešenia).

16. Odhliadajúc od toho, že v tejto konkrétnej veci odvolací súd svoje potvrdzujúce rozhodnutie založil na interpretácii tých istých ustanovení zodpovednostného zákona ako súd prvej inštancie (či pri záujme na čo najväčšej presnosti na časti z nich) a preto tu nebolo potrebným ani vyzývanie na vyjadrenie sa k použitiu skôr nepoužitého a pre rozhodnutie významného ustanovenia, dovolací súd vo svojej skoršej

rozhodovacej praxi (tu por. napr. uznesenie z 23. januára 2019 sp. zn. 3 Cdo 9/2018) poukázal na to, že ustanovenia § 378 ods. 1, § 382, § 385 a § 181 C. s. p. sú praktickým prevzatím (do rekonštrukcie civilného sporového procesu) už skôr platnej úpravy, podľa ktorej odvolací súd má eliminovať jav svojho pre strany prekvapivého rozhodnutia za pomoci ich upozornenia na možnosť použitia dosiaľ nepoužitého ustanovenia právneho predpisu, pokiaľ takéto ustanovenie (resp. aj súbor viacerých do úvahy prichádzajúcich ustanovení) považuje za relevantné (na vec sa vzťahujúce a pre jej náležité, teda dostatočne úplné právne posúdenie rozhodujúce) a poskytnutia im tiež možnosti, aby sa k možnému použitiu takéhoto ustanovenia vyjadrili (v tejto súv. por. § 213 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd však v rámci plnenia si povinnosti dnes urobenej súčasťou § 382 C. s. p. nemá povinnosť tiež ustanovenie (a-) podľa neho významné a v skoršom konaní nepoužité zasadiť aj do príslušného vecného kontextu, teda stranám oznámiť, či prinajmenšom naznačiť, ako takúto úpravu či už samu osebe alebo v spojení s ďalšími skôr použitými ustanoveniami hodlá aplikovať na konkrétny posudzovaný prípad. Z pohľadu predvídateľnosti rozhodovania súdov nežiadúcu prekvapivosť totiž zákon spája len s rizikom použitia skôr nepoužitej právnej úpravy bez poskytnutia stranám možnosti argumentovať tiež v smere jej významnosti (alebo naopak nevýznamnosti), od odvolacieho súdu však nevyžaduje obrazné „odkrytie kariet“ tým, že stranám sporu objasní i dôvody, pre ktoré považuje skôr nepoužitú úpravu za rozhodujúcu, resp. im tiež ozrejní (viac či menej detailne), aké je podľa neho správne, teda dostatočne komplexné a na všetky prípadné otázky pomýšľajúce právne posúdenie veci.

17. Takáto úprava má svoju logiku nielen preto, že aj súd prvej inštancie má povinnosť uviesť len predbežné právne posúdenie veci a je zjavne vecou kvality, ucelenosti a objektívnej uspokojivosti prípadnej následnej oponentúry voči takémuto právnomu posúdeniu veci, či ju súd pri konečnom rozhodovaní akceptuje (a od predbežného právneho názoru ustúpi) alebo si naopak svoj názor podrží (v tomto prípade s uzročením o logickom dôsledku takéhoto počínania v podobe odvolania strany, ktorej argumentáciu neprijal); ale najmä preto, že náprave prípadných nedostatkov (spravidla medzier) v právnom posudzovaní veci odvolacím súdom zásadne neslúži dovolanie pre zmatečnosť (podľa § 420 C. s. p.), ale dovolanie podávané z iného dôvodu, ktorým je práve nesprávne vyriešenie otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (podľa § 421 C. s. p.).

18. Výzva odvolacieho súdu stranám podľa § 382 C. s. p. inak nie je len prostriedkom na zamedzenie prekvapivým rozhodnutiam, ale odvolaciemu súdu po urobení si ním predbežného záveru o dostatku skutkových zistení pre konečné rozhodnutie a o správnosti (resp. nesprávosti či ešte presnejšie neúplnosti) právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie slúži aj ako nástroj na zistenie správnosti (úplnosti) právneho nazerania na posudzovaný problém ním samotným (tým, že je tu možnosť strán sporu upozorniť ešte i na ďalšie než výzvou naznačené právne súvislosti posudzovania veci), ako aj na poskytnutie stranám sporu v odvolacom konaní možnosti ešte ostatný raz argumentovať tiež skutkovo (tým, že v závislosti na celkom alebo čiastočne odchylnom právnom nazeraní na problém dôjde k upozorneniu na prípadné medzery v skutkových zisteniach, v tomto prípade však so zreteľom k úprave odvolacieho konania na báze princípu neúplnej apelácie i s preukázaním skoršej nemožnosti prípadné dôkazy navrhnuť už v konaní pred súdom prvej inštancie).

19. Pri riadení sa práve opísanými úvahami preto odvolaciemu súdu žiaden nesprávny procesný postup vytýkať nešlo.

20. Vo vzťahu k namietanej vade zmatečnosti pre nedostatok odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozsudkov nižších súdov (ktorá sa v tejto konkrétnej veci namietala prakticky len pre výhrady voči argumentácii zo spochybňovaného rozhodnutia odvolacieho súdu, vydaného v konaní o mimoriadnom dovolaní a pre následné prevzatie takejto argumentácie nižšími súdmi) je napokon žiaduce uviesť, že pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela k záveru, že diskutovaný pojem „procesný postup“ (približený už pod 13. zhora) principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmatečnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť §

237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne). Toto stanovisko je síce v podmienkach novej procesnej úpravy použiteľným len pokiaľ ide o jeho druhú vetu, v prejednávanej veci ale o prípad spomínanej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti jej uplatnenia nešlo (nakoľko úvahy oboch nižších súdov, pojaté do odôvodnení ich rozsudkov, zodpovedali parametru objektívnej zrozumiteľnosti a otázka subjektívnej uspokojivosti podaného vysvetlenia pre tú či onú stranu sporu je otázkou, ktorá z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia význam nemá).

21. Zo všetkých dosiaľ uvedených dôvodov preto nešlo vyvodiť iný záver než ten, že prípustnosť dovolania v prejednávanej veci podľa § 420 písm. f/ C. s. p. daná nie je.

22. Pokiaľ dovolateľka zastávala názor o prípustnosti ňou podaného dovolania aj podľa ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p., k tomuto je žiadúce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu podľa písmena a/, pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b/ alebo pre stav rozdielnosti rozhodovania odvolacieho súdu podľa písmena c/) je to, že u otázky riešenej podľa dovolateľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnu (questio iuris) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri inom jej posúdení by bol očakávateľným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Z už uvedeného plynie, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie vecí nezakladajú ako otázky skutkové (questio facti), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu).

23. Pri takomto nazeraní na problém síce dovolateľke nešlo vyčítať, žeby sa o sformulovanie podľa nej dosiaľ dovolacím súdom neriešených otázok nepokúsila, s prihliadnutím k založeniu rozhodnutí oboch nižších súdov v tejto veci (teda i rozhodnutia súdu odvolacieho ako primárneho predmetu prieskumu na základe dovolania) na záveroch z rozhodnutia žalobkyňou síce spochybňovaného, prijatého však na uverejnenie a neskôr aj uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ako R 137/2014), čo nepopierala ani sama žalobkyňa ale o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (ktorej je takto aj v zmysle iného judikátu R 71/2018 súčasťou) a tým skôr nie o jej neriešení nemôže byť reč (pominúc to, že takto nejde len o nižšími súdmi zmieňovaný prípad kasačnej, ale tiež o prípad precedenčnej záväznosti rozhodnutia žalobkyňou pranierovaného) a otázka príčinnej súvislosti v prevažujúcej rozhodovacej praxi i tak je považovaná za otázku skutkovú, z prieskumu správnosti na základe dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. vylúčenú V prípade otázky týkajúcej sa správnosti (resp. zákonnosti) odvolacím súdom zvoleného postupu potom nešlo o nič iné než o polemiku s odvolacím súdom a zjavný nesúhlas dovolateľky s jeho postupom, ktoré ale taktiež zákonným požiadavkám kladeným na otázku spôsobilú privodiť prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p. nezodpovedajú.

24. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolanie žalobkyne neprípustné ako celok podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietnuť.

25. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania síce dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.